

276

Тих момчешки глас го стресна от грижовните му мисли.

— Господство ти!

Огледа се. Къде бе виждал вече това лице? Тъй познато... Изведнъж се усети. Усмихна се.

— Ти ли си, Матейчо? Какво има?

Лицето на момчето бе изопнато в необикновена загриженост. Севастократорът го изглежда замислено. Ясно бе, че има да му каже нещо важно, иначе не би дръзнало да го повика.

— Кажи, момче... — каза приветливо той и го потупа по рамото. — Хайде, какво се е случило?

Момчето разправи това, което бе чуло. Очите му горяха в нескрита умраза. Гласът му трепереше, препълнен от негодувание.

— Проклетият грък говореше против царство му.

Севастократорът мълчеше навъсен. Яд разпъваше гърдите му.

Падаше му се на Асена... с неговата доверчивост, с неговта безмерна благост... На тази змия трябваше овреме да се смаже главата... Отвсякъде дебнеше измама, отвсякъде никнеше коварство... Предпазливост! Предпазливост трябваше!

— А другият, как изглеждаше?

— Не го видях...

Но по думите на двамата съзаклятници, Александър разбра кой може да бъде.

— И тъй? В колко часа казаха? Седмият след пладне?

— Да, господство ти...

— И нищо друго? Къде, на кое място?

— Нищо.

— Добре. Благодаря ти, момче. Ще ти бъде запомнена тази услуга!

Матей наведе чело. Имаше ли за него по-голяма награда от тая да живее близо до любимия самодържец?